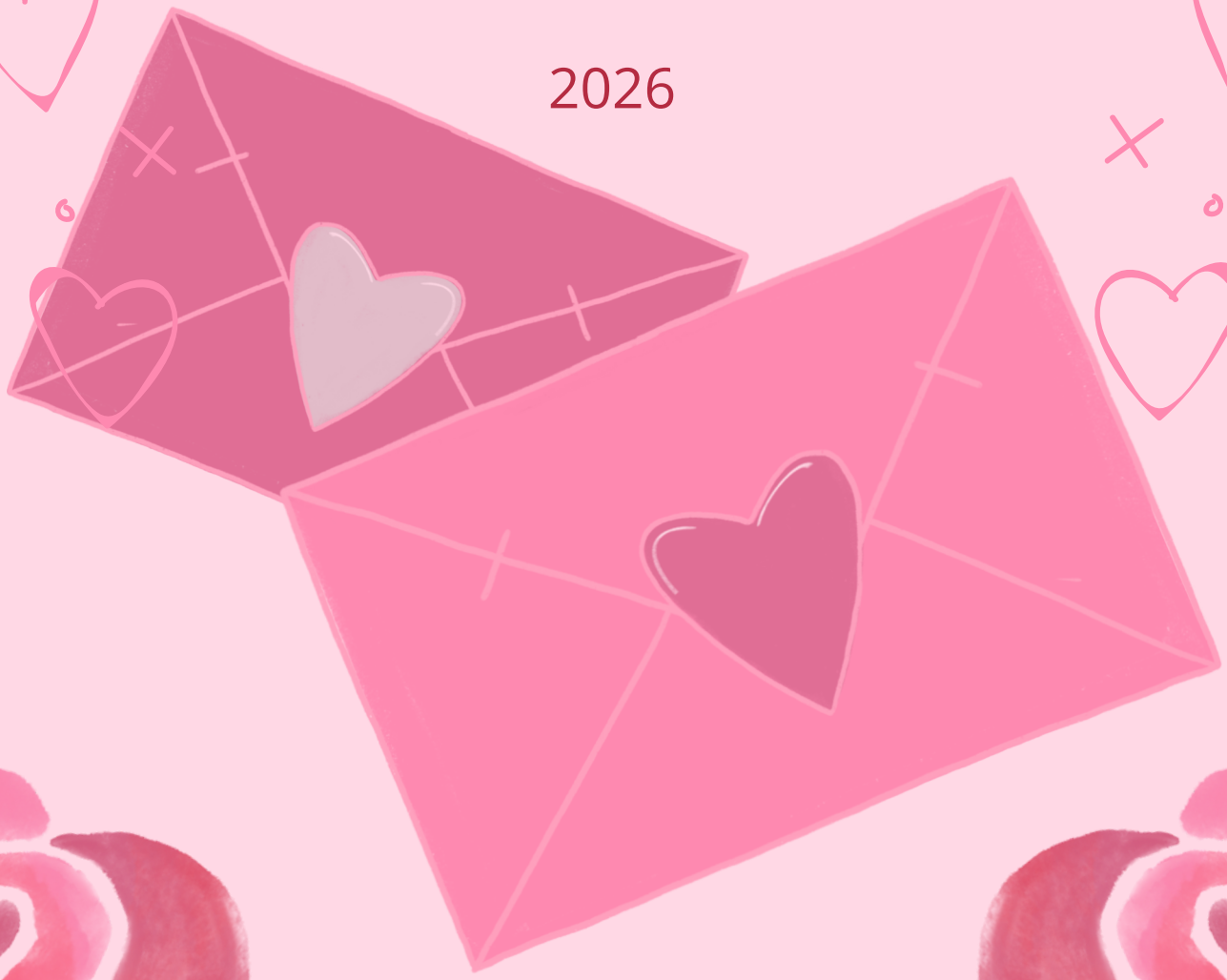
Školní časopis SPgŠ Boskovice

č. 6

POD LAVICÍ

ÚNOR

2026

Bezpečně online

Beauty

Vila Tugendhat

Studijní okénko

Emočník

Rozhovor

Borec na konec

Jak poznat phishing a nenachytat se?

Phishing je jeden z nejčastějších online podvodů. Útočníci se snaží vypadat jako banka, škola, dopravce nebo známá služba a chtějí z tebe dostat heslo, peníze nebo osobní údaje. A protože e-maily používáme každý den, je dobré vědět, jak je rozeznat.

Co je to phishing?

Phishing je falešná zpráva (e-mail, SMS, DM), která se tváří jako důležitá, ale jejím cílem je:
• získat tvoje heslo,
• přimět tě kliknout na falešný odkaz,
• stáhnout škodlivý soubor,
• nebo tě donutit zaplatit něco, co vůbec neexistuje.

Jak phishing poznáš?

1) Divná adresa odesílatele
Vypadá jako oficiální, ale není:
• info@bankaa-secure.com
• support-teams@outlook-security.net
Stačí jeden znak navíc a je to podvod.

2) Tlak na rychlou reakci
Phishing miluje paniku:
• „Okamžitě potvrďte heslo“
• „Váš účet bude zrušen“
• „Poslední výzva!“
Když tě někdo nutí jednat hned, je to podezřelé.

3) Odkaz, který vede jinam
Text může říkat „Přihlásit se“, ale po najetí myší vidíš úplně jinou adresu. To je klasický trik.

4) Gramatické chyby a divná čeština
Phishing často překládají automaticky. Když zpráva působí „roboticky“, zbystři.

5) Přílohy, které chtějí „něco povolit“
Pozor na dokumenty, které po otevření vyskočí s hláškou typu „Povolit obsah“ nebo „Povolit speciální funkce“. To je oblíbený trik útočníků — když to povolíš, může se spustit škodlivý kód, který ti ukradne hesla, nebo poškodí zařízení.
Takové dokumenty raději okamžitě zavři.

Jak si ověřit, že je zpráva pravá?

• Zkontroluj adresu odesílatele.
• Neotvírej odkazy, na které si nejsi jistá.
• Přihlas se do služby raději ručně (např. otevři si banku sama, ne přes odkaz).
• Když si nejsi jistá, zeptej se někoho — lepší minuta navíc než ukradený účet.

Co dělat, když jsi klikla?

Neboj, stává se to i zkušeným lidem. Důležité je reagovat rychle:
• okamžitě změň heslo
• zapni dvoufázové ověření
• odhlas všechna zařízení
• smaž podezřelý e-mail
• Když jde o školní účet, řekni to IT nebo učiteli. Čím dřív, tím líp

Závěr

Phishing je čím dál chytřejší, ale když víš, na co si dát pozor, nenachytá tě. Stačí sledovat detaily, nespěchat a nevěřit každé „urgentní“ zprávě.

KriJ

Beauty: Krása není jen o make-upu

Když se řekne „beauty“, většina lidí si představí kosmetiku, make-up tutoriály na sociálních sítích nebo dlouhé seznamy produktů, bez kterých prý nemůžeme žít. Pravda ale je, že krása není jen o líčení nebo o tom, kolik kosmetiky máme doma. Mnohem víc souvisí s tím, jak se o sebe staráme a jak se cítíme sami se sebou.

Dnes jsme neustále obklopeni obrázky „dokonalosti“. Na Instagramu, TikToku nebo v reklamách vidíme perfektní pleť bez jediné chybičky, lesklé vlasy a make-up, který vypadá jako od profesionálního vizážisty. Jenže realita je trochu jiná. Každý z nás má někdy kruhy pod očima, pupínek před důležitým dnem ve škole nebo ráno, kdy vlasy prostě odmítají spolupracovat. A je to naprosto normální.

Právě proto je důležité si uvědomit, že krása není o dokonalosti. Každý člověk má jiný typ pleti, jiný styl i jinou představu o tom, co je hezké. To, co vyhovuje jednomu, nemusí fungovat druhému – a to je úplně v pořádku.

Základ krásy: jednoduchá péče

Možná vás to překvapí, ale základ péče o pleť je mnohem jednodušší, než jak to někdy vypadá na internetu. Ve skutečnosti stačí pár základních kroků:

1. Odlíčení a čištění pleti

I když se nelíčíte, je dobré pleť večer vyčistit. Během dne se na ní totiž usazuje prach, pot nebo zbytky krému. Pravidelné čištění pomáhá předcházet ucpaným pórům a pupínkům.

2. Hydratace

Hydratační krém by měl být součástí každodenní rutiny. Pomáhá pleti udržet vlhkost a chrání ji před vysušováním. A to platí jak pro suchou, tak i pro mastnější pleť.

3. Spánek a pitný režim

Možná to zní jako rada od rodičů, ale opravdu funguje. Dostatek spánku a pravidelné pití vody mají velký vliv nejen na pleť, ale i na celkový vzhled a energii během dne.

Make-up jako zábava

Make-up by neměl být povinnost, ale spíš způsob, jak vyjádřit svůj styl a kreativitu. Někdo má rád přirozený vzhled – trochu řasenky, lesk na rty a hotovo. Jiný si rád pohraje s očními stíny nebo výraznou rtěnkou.

Důležité je, že **neexistuje správný nebo špatný způsob líčení**. Každý si může vybrat to, v čem se cítí dobře. Někdy je příjemné si s make-upem vyhrát, jindy je zase fajn nechat pleť úplně přirozenou.

Sociální sítě vs. realita

Sociální sítě nám často ukazují jen tu nejhezčí část reality. Fotky jsou upravené filtry, světlem nebo různými aplikacemi. Je dobré si připomínat, že většina lidí ve skutečnosti nevypadá tak „dokonale“, jak to na internetu vypadá. Porovnávat se s ostatními proto většinou nedává smysl. Každý člověk je jiný, a právě v tom je krása zajímavá.

Nejlepší beauty tip?

Možná ta nejdůležitější rada vůbec je jednoduchá: buďte sami sebou. Styl, který si vyberete, by měl vycházet z toho, co se líbí vám, ne z toho, co je zrovna trendy.

Krása totiž není jen o kosmetice. Je o sebevědomí, o tom, jak se o sebe staráme, a hlavně o tom, jak se cítíme ve vlastní kůži.

NatT

Návštěva vily Tugendhat se 4. A

Dne 29. ledna 2026 jsme se my, třída 4. A, vydali na výlet do Brna, kde jsme navštívili slavnou Vila Tugendhat. Už samotná cesta byla pro mnohé z nás zážitkem – vyrazili jsme vlakem v sedm hodin ráno a po příjezdu do Brna jsme pokračovali tramvají až do městské části Černá Pole, kde se vila nachází.

Vila Tugendhat stojí na adrese Černopolní 45 a je situována ve svahu s krásným výhledem na historické centrum Brna. Díky svému umístění působí z ulice poměrně nenápadně, ale ze zahrady se otevírá prostorná terasa a panoramatický pohled na město. Tato jedinečná stavba patří mezi nejvýznamnější památky moderní architektury na světě.

Vilu navrhl významný německý architekt Ludwig Mies van der Rohe a byla postavena v letech 1929–1930 pro manžele Tugendhatovy. Je považována za vrchol funkcionalismu –
architektonického směru, který klade důraz na jednoduchost, čisté linie a propojení prostoru se světlem a okolní přírodou. Typickým znakem vily jsou velké prosklené stěny, otevřený obytný prostor a použití luxusních materiálů, například vzácného dřeva a onyxu. V roce 2001 byla vila zapsána na seznam světového dědictví UNESCO, což potvrzuje její mimořádnou hodnotu.

Pro naši třídu však měla tato návštěva ještě zvláštní význam. Právě v prostorách této slavné vily jsme totiž dostávali pololetní vysvědčení. Atmosféra byla opravdu jedinečná – místo běžné třídy jsme stáli v moderním a historicky cenném prostředí, které dýchá elegancí a klidem. Převzetí vysvědčení zde pro nás bylo nejen slavnostnější, ale i nezapomenutelné.

Celý den jsme si velmi užili. Kromě samotného předávání vysvědčení jsme se dozvěděli mnoho zajímavých informací o historii domu i o životě rodiny Tugendhatových. Výlet do Brna pro nás nebyl jen obyčejnou školní akcí, ale také kulturním zážitkem a příležitostí poznat jednu z nejvýznamnějších architektonických památek v České republice.

TerK

Jak se připravit na ústní zkoušení bez paniky

Pro mnoho studentů je ústní zkoušení jeden z nejvíce stresujících momentů ve škole. Najednou stojíte před třídou, učitel se dívá, spolužáci poslouchají a hlava je najednou prázdná. Dobrá zpráva ale je, že se na ústní zkoušení dá připravit tak, aby panika byla co nejmenší.

1. Neuč se všechno na poslední chvíli
Největší stres často vzniká ve chvíli, kdy se snažíme naučit velké množství látky večer před zkoušením. Lepší je rozdělit si učení do menších částí během několika dní. Mozek si informace zapamatuje lépe a ty budeš mít větší jistotu.

2. Zkus si odpovědi nanečisto
Jedním z nejlepších triků je říct si odpověď nahlas – třeba doma před zrcadlem nebo před kamarádem. Pomůže ti to zjistit, jestli látce opravdu rozumíš, a zároveň si zvykneš mluvit nahlas o tom, co ses naučil.

3. Udělej si jednoduché poznámky
Dlouhé texty se špatně pamatují. Zkus si látku přepsat do krátkých bodů, myšlenkových map nebo klíčových slov. Když si pak vybavíš první bod, často se ti automaticky vybaví i zbytek.

4. Dýchej a zpomal
Když přijde řada na tebe, je normální, že jsi nervózní. Zkus se na pár vteřin soustředit na hluboký nádech a výdech. Pomůže to uklidnit tělo i hlavu. A pamatuj – učitel většinou nechce studenta „nachytat“, ale zjistit, co umí.

5. Chyba není konec světa
I když se spleteš nebo něco zapomeneš, neznamená to hned špatnou známku. Důležité je snažit se odpovědět, přemýšlet nahlas a nebát se opravit.

Ústní zkoušení možná nikdy nebude úplně bez stresu, ale s dobrou přípravou se dá zvládnout mnohem klidněji. A někdy může být dokonce jednodušší než písemka – stačí začít mluvit a myšlenky se často postupně rozběhnou samy.

NatT

Emočník

„Organizovaná chaotička“

Tento týden byl takový mix všeho. Chvíli jsem měla pocit, že mám všechno pod kontrolou, a o pět minut později jsem hledala vlastní tužku v ruce. Ale musím říct, že mě potěšilo, že jsem zvládla víc věcí, než jsem čekala. A i když jsem byla unavená, měla jsem takový ten dobrý pocit, že to dává smysl.

„Unavená realistka“

Jakože… tento týden mě fakt semlel. Pořád něco doháním, píšu, učím se, a stejně mám pocit, že nic nestíhám. Ale zároveň mě uklidňuje, že v tom nejsu sama — všichni kolem mě vypadají úplně stejně vyřízeně. Takže asi normálka.

„Chaotická optimistka“

Hele, já mám radost z úplných blbostí. Třeba že jsem dneska stihla autobus, i když jsem vyběhla z domu v čase „už to nemá cenu“. A taky že jsem si koupila kafe, co mi fakt sedlo. Jakože… nic velkýho, ale udělalo mi to den.

„Drama studentka“

No… co mě rozhodilo? Asi to, že jsem si uvědomila, kolik testů nás čeká v jednom týdnu. To je jako špatnej vtip. Ale zároveň mě uklidňuje, že když to přežiju, budu mít pocit, že zvládnu úplně všechno. Takže jo, stres, ale takovej ten motivační.

KriJ

Rozhovor s šéfredaktorkou: Kristýna Jakubcová

Jaké byly tvoje první pocity, když jsi se stala šéfredaktorkou?
Upřímně jsem to vůbec nečekala, navrhla mě bývalá šéfredaktorka a za chvíli už bylo všechno na mně. Samozřejmě jsem přemýšlela, jak moc náročné to bude, protože mi sama říkala, že je to docela výzva. Ale jak čas plynul, rychle jsem si zvykla a přizpůsobila
se, takže dnes už to mám úplně jinak, než jak jsem si to představovala na začátku.

Jaké bylo vést redakční tým?
Člověk se setká s různými typy lidí a musí se naučit jednat s každým podle jeho osobnosti. Čekala jsem, že to bude horší, ale nakonec jsem si v tom našla systém a funguje to v pohodě. Nejvíc záleží na vztahu s redaktory a na stylu vedení. Nevím, jak by moje vedení hodnotili ostatní, ale řekla bych, že se snažím být taková ta pohodová, kamarádská šéfka, která ale umí přitvrdit, když je potřeba — což se ale nestává moc často.

Co tě role šéfredaktorky naučila?
Naučila mě vést skupinu lidí a komunikovat tak, aby všechno fungovalo. Zjistila jsem, že mě vedení vlastně baví a že se v tom docela nacházím. Hodně mi to dalo i v tom, jak řešit různé situace, jak něco správně vykomunikovat a jak se postavit k problémům, které se během měsíce objeví. Celkově mi tahle role dodala víc jistoty a naučila mě převzít zodpovědnost.

Kolik času a spánku obvykle obětuješ přípravě jednoho vydání časopisu?
Nedá se to říct přesně — každý měsíc je jiný. Hodně záleží na tom, kolik je v daném měsíci prázdnin, jestli někdo onemocní, jaký je program školy a jestli je vůbec o čem psát. Někdy jde psaní článků skoro samo, jindy musíme víc vymýšlet témata. Co se týká spánku, ten mi spíš bere škola než samotná role šéfredaktorky. Času tomu věnuji podle potřeby a někdy, když nastane nějaká situace, je nutné i improvizovat. Věnuji se tomu tehdy, kdy je potřeba — nehledě na to, co je za den nebo kolik je hodin.

Je těžší hotové články opravovat, nebo přinutit ostatní členy týmu, aby je vůbec napsali?
Rozhodně to druhé. Co se týká opravování, dřív mi chodily články s opravdu absurdními chybami, ale postupně jsem na to redaktory upozorňovala a dnes už většina píše skoro bez chyb, aniž by si to uvědomovali. A co se týká samotného psaní… každý je jiný.

Někomu to trvá dlouho, někomu se článek „záhadně ztratí“. U takových lidí jsem se naučila dávat termín dřív, aby všechno klapalo. Někdy ale zapomenu a nedám jim ten dřívější termín — a pak je to zajímavé. Buď dostanou ještě nějaký čas, nebo se začnu doptávat, co se stalo, proč to neodevzdali, a případně jim nabídnu pomoc, aby to už bylo hotové.

Kolik zpráv typu „Pošlu článek večer/zítra“ jsi už slyšela?
Nespočet. A většinou od těch stejných lidí. Už to skoro ani neberu jako výmluvu, ale jako takový tradiční rituál před odevzdáním článku. Někdy mám pocit, že kdyby mi jednou napsali „Mám hotovo“, tak se asi vyděsím, že je něco špatně.

Co by měl podle tebe umět dobrý šéfredaktor?
Rozhodně komunikovat a nebát se ptát a doptávat se. Být zvědavý, mít organizační schopnosti a být upřímný — klidně to občas zabalit do lehkého humoru nebo ironie. Mít pochopení a trpělivost, hlavně u pozdního odevzdávání článků. A taky být trochu vychytralý.

Co je nejtěžší na roli šéfredaktorky?
Momentálně bych řekla, že vlastně nic. Kdybych měla vybrat jednu věc, tak asi řešení pozdních odevzdávání článků. Na začátku to může působit těžce, než si člověk najde svůj systém, ale pak už to jde.

Kam se chystáš po maturitě?
Chtěla bych jít na Fakultu aplikované informatiky, směrem ke kybernetické bezpečnosti. Ne že by mě nelákala práce s dětmi, ale není to můj životní cíl usadit se ve školce a zůstat tam napořád. Práce s dětmi mě baví, ale vidím se spíš v oboru, který mě dlouhodobě naplňuje a kde mám větší prostor se rozvíjet.

Co tě nejvíce na práci s dětmi baví?
Děti samotné — jejich hravost, fantazie a hlášky, které jsou někdy fakt zajímavé. Sama se s nimi často ocitnu zase v roli dítěte, a to je podle mě to nejlepší. Nemám ráda, když se dospělí ve školce staví do pozice „my jsme dospělí, tak si s dětmi nebudeme hrát např. na vojáky“. Já si myslím, že v každém z nás je kus dítěte, tak nač ho schovávat.

Co bys vzkázala ostatním studentům naší školy anebo těm, kteří by se chtěli ke školnímu redakčnímu týmu připojit?
Obecně všem bych chtěla vzkázat: buďte zvědaví a nebojte se ptát. A co se týká případných budoucích redaktorů, mám pro vás jeden vzkaz: nebojte se připojit! Máme spoustu rubrik, které by vás mohly zaujmout, a kdyby ne, můžete si vytvořit vlastní. Poznáte nové lidi a stanete se takovým „interním žákem školy“, dá se říct. Není to nic těžkého — na všem se domlouváme. Pokud by vám víc vyhovovalo dopisování článků, i to je možnost.
A bonus? Za pololetí máte zdarma jedničku z češtiny.

ZuzCh

Skupina TEP
(Anička Slepánková a Markéta Koutná)

Mohly byste se na úvod představit a říct něco o kapele?

- Já jsem Anička Slepánková a hraji na kytaru.
- Já jsem Markéta Koutná a hraji na klavír, saxofon a příčnou flétnu.
- V kapele máme také zpěvačku Terezii Těžkou, která zároveň hraje na housle. Zpívá s námi i Martin Rybář, který teď navíc hraje na klavír. Na cajón hraje Ondra Kubíček.

Jak vznikl nápad založit kapelu?

- V podstatě to vzniklo tak, že jsme my tři holky z druhého ročníku zjistily, že všechny hrajeme na nějaký nástroj.
- Pak přišla paní učitelka Stojanová s nápadem založit školní kapelu, protože na škole žádná nebyla. Začaly jsme na tom pracovat asi od prvního ročníku. Postupně jsme hledaly další muzikanty. V té době jsme našly Martina a Kryštofa, kteří s námi začali hrát. Kryštof ale později odešel na konzervatoř, takže jsme místo něj vzaly Ondru.

Podle čeho vybíráte písničky, které hrajete?

- Většinou někdo přijde s písničkou, která se mu líbí. Buď se to zavrhne, nebo se to zkusí.
- Většinou to někdo navrhne, zkusíme si to zazpívat, zjistíme, jestli nám sedí tónina, a pokud se to líbí všem, tak to začneme zpracovávat a nacvičovat.

Jak probíhají vaše zkoušky?

- Zkoušky máme většinou jednou týdně.
- Někdy to moc nefunguje, protože si hodně povídáme, ale snažíme se nacvičovat nové věci. Občas se také stane, že někdo začne hrát něco nového a ostatní se k tomu přidají.

Hrajete jen pro školu, nebo i mimo ni?

- Hrajeme pro školu, ale i mimo ni. Minulý rok jsme například hráli na výročí pedagogické školy v sokolovně, kde jsme měli menší koncert. Každý rok také hrajeme na pohybovkách. Máme i mimoškolní akce. Letos jsme hráli na Foodfestivalu Letovicích a také v několika kavárnách v Boskovicích – například v Comfy Café anebo u posezení U Vydry. Teď se ale spíš zaměřujeme na soutěže, protože na konci března jedeme na soutěž pedagogických škol do Oder v Moravskoslezském kraji. Připravujeme si na ni tři až čtyři písničky.

Je to vaše první soutěž jako kapely?

- Ano, bude to naše první soutěž.

Myslíte si, že kapela bude fungovat i po maturitě?

- Myslím si, že ano. Tím, že máme i akce mimo školu, bychom mohli hrát třeba pár koncertů ročně a občas si spolu jen tak zahrát.

Kryštof odešel na konzervatoř. Přemýšlí někdo z vás také o profesionální hudební dráze?

Myslím si, že každý z nás se bude hudbě nějak věnovat, i když třeba nepůjde přímo na konzervatoř. I kdybychom šli pedagogickou cestou, hudba v tom určitě zůstane - třeba při práci s dětmi nebo v nějakých menších projektech.

Máte nějakou zajímavou historku z fungování kapely?

Máme jednu takovou interní hlášku. Když jsme jednou zkoušeli na firemní akci, řešili jsme, proč má být v některých písničkách třeba sólo nebo nějaká konkrétní část. Nakonec jsme si z toho udělali hlášku: „Proč? Protože to Kryštof chce.“ Od té doby to používáme jako vysvětlení pro různé věci v písničkách.

Takže je to vlastně takové naše motto.

Jaké byly začátky kapely?

Zajímavé bylo hlavně první setkání s kluky v kapele. My jsme byly spolužačky, takže jsme se znaly a byly jsme v pohodě. Kluky nám vlastně „přihrála“ paní učitelka, protože jsme potřebovaly víc muzikantů. Ze začátku nám přišli trochu nafoukaní, ale postupně jsme zjistily, že jsou vlastně fajn. Jednou jsme jely autobusem na akci do Svitávky a Martin mi tehdy řekl, že si myslel, že jsem nafoukaná. Nakonec jsme zjistili, že jsme si o sobě všichni navzájem mysleli něco podobného, ale postupně jsme se poznali.

Má kapela nějaké oficiální jméno?

Ano, jmenujeme se TEP.

Znamená to Talentovaná elita pedáku. Ten název jsme vymýšleli docela narychlo, myslím, že to bylo kvůli nějakému vystoupení nebo Foodfestu. Na naší skupině jsme navrhovali různá jména, a nakonec s tímto názvem přišla maminka Terezie Těžké. Zkratku jsme potom vysvětlili jako Talentována Elita Pedáku. Zároveň „tep“ znamená puls nebo rytmus, takže se to hodí i k hudbě.

Čeká vás v blízké době nějaký koncert nebo akce?

Teď se nejvíc připravujeme na soutěž. Zároveň bychom chtěli rozšířit náš repertoár a určitě bychom chtěli mít i nějaké koncerty. V květnu kolem praxí bychom chtěli něco uspořádat.

Co vás přivedlo právě na pedagogickou školu?

Chtěla jsem se hudbě věnovat víc, ale nechtěla jsem jít na konzervatoř. Doufala jsem, že tady potkám lidi, kteří mají hudbu rádi, a to se splnilo. Jsou tu lidé, kteří mě hudebně inspirují.

Já jsem to měla podobně jako Anička. Chtěla jsem mít možnost věnovat se hudbě víc.

Přemýšlely jste někdy o tom, že byste šly učit?

Možná ano, ale spíš bych chtěla učit starší studenty, třeba na střední škole.

Já souhlasím.

Chtěly byste na závěr něco vzkázat čtenářům?

Určitě přijďte na náš koncert. Jsme parta lidí, která má hodně energie a ráda ji předává dál. Budeme se na vás těšit!

ODOK

THE CYCLE NEVER ENDS.

